

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/317/2021
Identifikačné číslo spisu:	7516212676
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7516212676.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenej JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, proti žalovanému P.E., bývajúcemu L. L. S., H. 50, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Vladimír Filičko, PhD., s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 28, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Vladimír Filičko, PhD., o zaplatenie 1.129,26 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. 11Csp/102/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 4. júna 2020 sp. zn. 5Co/283/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. apríla 2019 č. k. 11Csp/102/2016-70 zastavil konanie do výšky 361,80 eur s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 4. októbra 2013 do zaplatenia (výrok I), žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi 767,46 eur s 8,50 % úrokom ročne od 4. októbra 2013 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II), žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi 36% trov tohto konania, ktoré budú vyčíslené v osobitnom uznesení po právoplatnosti rozsudku (výrok III). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobkyne a žalovaný uzatvorili dňa 7. augusta 2012 zmluvu o pôžičke, ktorú posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný si neplnil povinnosti z tejto zmluvy a preto pôvodný veriteľ pristúpil po splatnosti 12. splátky splatnej dňa 20. augusta 2013 k predčasnej splatnosti celého dlhu dňom 19. septembra 2013. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa uznala obranu žalovaného, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vzala žalobu sčasti späť, súd konanie v tejto časti podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zastavil. Vo zvyšku zaviazal žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy, ktorá mu bola na základe zmluvy poskytnutá a ktorú nesplatil. Námietku žalovaného, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú s poukazom na postup

právnej predchodkyne žalobkyne v zmysle § 526 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa v spore preukázala, že je právnym nástupcom pôvodného veriteľa na základe postúpenia pohľadávky a preto bola daná aj jej aktívna vecná legitímácia v konaní. Námitku premĺčania vznesenú žalovaným nepovažoval za relevantnú, keď žaloba bola podaná včas, t.j. pred 21. augustom 2016 (§ 103 Občianskeho zákonníka), pred uplynutím premĺčacej doby, ktorej počiatok datoval ku dňu splatnosti 12-tej splátky splatnej dňa 20. augusta 2013 (po ktorej došlo k predčasnému zosplateniu dlhu). Súd podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobkyni aj nárok na úroky z omeškania z dlžnej sumy 767,46 eur od 4. októbra 2014, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 4. júna 2020 sp. zn. 5Co/283/2019 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II do sumy 725,28 eur s 8 % úrokom z omeškania ročne počítaným zo sumy 725,28 eur od 19. augusta 2016 do zaplatenia potvrdil ako vecne správne (§ 387 CSP) a v prevyšujúcej časti zmenil tak, že žalobu nad sumu 725,28 eur s príslušenstvom zamietol (§ 388 CSP). Žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 28% (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd po zopakovaní dokazovania (§ 384 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že súd prvej inštancie použil pri rozhodovaní správny právny predpis, avšak ho nesprávne vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, preto sú jeho právne závery nesprávne a pristúpil k zmene napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že každá splátka nadobúda splatnosť osobitne podľa zmluvne dojednaných podmienok, preto aj premĺčacia doba bude plynúť pre každú splátku osobitne odo dňa nasledujúceho po splatnosti tej ktorej splátky. Splatnosť jednotlivých splátok neovplyvňuje splatnosť celého dlhu. V prípade, že sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premĺčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Vzhľadom k zisteniu, že pôvodný veriteľ nedoručil žalovanému upozornenie na zosplatenie záväzku v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na správnu adresu uvedenú v zmluve, nebola splnená podmienka predčasného zosplatenia peňažného záväzku. Z tohto dôvodu bolo potrebné posudzovať plynutie premĺčacej doby u každej splátky osobitne. V súlade s § 103 v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka tak boli premĺčané všetky splátky, ktorých zročnosť nastala tri roky pred podaním žaloby (t.j. splátky splatné pred 18. augustom 2013), čo predstavuje nezaplatenú časť splátky 21,09 eur za mesiace 6, 7/2013, spolu 42,18 eur. Postúpenie práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na terajšiu žalobkyňu bolo podľa odvolacieho súdu v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), keďže pôvodný veriteľ postúpenie pohľadávky riadne oznámil žalovanému a k postúpeniu došlo až po konečnom termíne splatnosti záväzku. Vo vzťahu k úrokom z omeškania poukázal odvolací súd na znenie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že základnou podmienkou omeškania dlžníka je splatnosť dlhu. Dospel k záveru, že žalovaný nebol v omeškaní so splatením celého dlhu 4. októbra 2013, ako to uvádzala žalobkyňa, ale až podaním žaloby, preto jej bol priznaný úrok z omeškania z dlžnej sumy až odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby, t.j. 19. augusta 2016.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal žalovaný (ďalej aj „dovodateľ“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pre porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vytýkal nesprávny procesný postup spočívajúci v porušení ustanovenia § 181 ods. 2 v spojení s § 378 ods. 1 CSP, keď odvolací súd na pojednávaní dňa 4. júna 2020 neuviedol predbežné právne posúdenie veci. Žalovaný tak nemal možnosť vyjadriť sa k tým skutočnostiam, na základe ktorých následne odvolací súd rozhodol, jeho rozhodnutie tak bolo pre neho prekvapivým. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na úplne odlišnom skutkovom a právnom základe ako súd prvej inštancie, preto bolo na mieste dodržanie postupu v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Zo strany odvolacieho súdu došlo tiež k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti strán sporu v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa z dôvodu, že odvolací súd sa postavil do pozície „právneho zástupcu“ žalobkyne. Odvolací súd priznal žalobkyni nárok z titulu úhrady zmluvne dohodnutých splátok, hoci ona žiadala o priznanie zosplateného úveru ako celku a to bez zmeny žaloby, čím rozhodol ultra petítum. Ďalej vytýkal odvolaciemu súdu, že svoj právny záver o platnosti postúpenia pohľadávky založil na aplikácii ustanovenia § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak žalobkyňa nikdy neuvádzala, že došlo k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy až po termíne jej konečnej splatnosti. Tým, že odvolací súd z vlastnej iniciatívy aplikoval ustanovenia právnych predpisov v prospech žalobkyne, ktoré

žalobkyňa nikdy neuvádzala, bol postup odvolacieho súdu arbitrárny a v neprospech spotrebiteľa. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne a navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného, ako aj návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia zamietol a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu nie strany sporu (por. 9 Cdo 139/2021).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1 Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Dovolateľ tvrdil, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces došlo pochybením odvolacieho súdu, ktorý v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 CSP neoznámil, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, ktoré dôkazy vykoná a neuviedol predbežné právne posúdenie sporu.

11. Z obsahu zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom zo dňa 4. júna 2020 (č.l. 136 spisu) vyplýva, že po otvorení pojednávania predsedníčka senátu oboznámila obsah spisu a doterajší priebeh konania, následne vyzvala právneho zástupcu žalovaného, aby sa k veci vyjadril. Právny zástupca využil

svoje právo vyjadriť sa k veci. Po zopakovaní dokazovania a potom ako právny zástupca žalovanej nevyužil právo záverečnej reči, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a po porade senátu verejne vyhlásil rozsudok. Zo zápisnice tak vyplýva, že odvolací súd na pojednávaní neoboznámil strany s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci.

12. Najvyšší súd už viac krát uviedol, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (1O bdo/92/2018, 2 Obdo/56/2020, 7 Cdo/111/2020) a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z judikatúry ústavného súdu (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) tiež vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci.

13. Hoci teda odvolací súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, z obsahu zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom je zrejmé, že žalovaný mal možnosť realizovať procesné oprávnenia (právo sa vyjadriť k doterajšiemu priebehu konania i k vykonaným dôkazom, právo na záverečnú reč), ktoré aj využil. V tomto smere teda nevidí dovolací súd také pochybenie odvolacieho súdu, ktoré by zakladalo vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. Pokiaľ ide o námietku prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu vznesenú žalovaným v súvislosti s opomenutím postupu odvolacieho súdu na pojednávaní podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP a porušenia princípu „rovnosti zbraní“, ani v tomto smere nevidí dovolací súd existenciu vady zmätočnosti z nasledovných dôvodov.

14.1 Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (sp. zn. 2Cdo 205/2009).

14.2 Už v rozhodnutí R 60/2018 najvyšší súd konštatoval, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti.

14.3 Ustanovenie § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch predstavuje normatívnu súčasť ochrany spotrebiteľa a prísnejšiu úpravu režimu postúpenia pohľadávky, než je zakotvená v Občianskom zákonníku, ktorá v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany kladie ďalšie podmienky na veriteľa podmieňujúce platnosť postúpenia pohľadávok zo spotrebiteľských úverov na iné subjekty.

14.4 Skúmanie otázky platnosti postúpenia pohľadávky podľa § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch tak bolo nielenže súčasťou nutného prieskumu aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore súdom, ku ktorému musí pristúpiť v každom súdnom konaní, ale zároveň aj prejavom princípov ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v danom záväzkovom vzťahu. Vo vzťahu k žalovanému tak bol postup odvolacieho súdu výlučne v jeho prospech, pretože prípadné zistenie nesplnenia podmienok cit. ustanovenia by viedlo k zamietnutiu žaloby. Bolo preto povinnosťou súdu ex offio a aj bez námietky pristúpiť k preskúmaniu platnosti postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobkyňu, ktorý postup bol navyše v záujme žalovaného a preto nemohlo v žiadnom prípade z pohľadu žalovaného dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

14.5 Napokon aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa je v spore aktívne vecne legitimovaná, keďže žalobe vyhovel a touto otázkou sa aj výslovne zaoberal v odôvodnení svojho

rozhodnutia z pohľadu ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka (bod 8, 10) a to na námietku žalovaného vznesenú na pojednávaní dňa 1. apríla 2019 pred súdom prvej inštancie (viď zápisnica z pojednávania č. I. 67 spisu). Rozhodnutie odvolacieho súdu tak pre žalovaného nemohlo byť prekvapivým v situácii, keď oba sudy dospeli k rovnakému právnomu záveru o aktívnej legitímácii žalobkyne v spore a žalobe čiastočne vyhovel. Žalovaný tak mal možnosť otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore spochybniť už v rámci podaného odvolania, keď mal vedomosť o nazeraní súdu prvej inštancie na túto otázku, pričom neplatnosť zosplatnenia pohľadávky, o ktorý argument opiera svoju dovoláciu námietku, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd tak na základe tvrdeného skutkového stavu len pristúpil k aplikácii zásady „iura novit curia“ a posúdil otázku aktívnej legitímácie žalobkyne aj z pohľadu ustanovenia § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nie je možné hodnotiť ako „prekvapivé“ pre žalovaného.

15. Dovolateľka ďalej namietala, že odvolací súd rozhodol v spore „ultra petitum“, keď žalobkyni priznal nárok z titulu úhrady zmluvne dohodnutých splátok, hoci ona žiadala o priznanie zosplatneného úveru ako celku a to bez zmeny žaloby vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam.

15.1 Aj túto námietku vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú. Žalobný návrh (petit) je obligatórnou náležitosťou žaloby (§ 132 ods. 1 CSP). Súd je viazaný týmto žalobným návrhom, čo znamená, že ho nemôže prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú (tzv. zásada „ne ultra petitum“). Z dispozičného princípu vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej stránke, a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. V prejednávanej veci odvolací súd neporušil zásadu „ne ultra petitum“, pretože rozhodol v intenciách žalobného návrhu a priznal žalobkyni len tú žalovanú peňažnú pohľadávku, ktorej sa v spore domáhala. Nedošlo ani k prekročeniu výšky v spore uplatnenej pohľadávky, ale ani k prekročeniu vymedzeného predmetu konania z hľadiska skutkových okolností. Samotným zosplatnením dlhu sa totiž nezmení podstata a ani existencia zmluvného nároku, ktorý aj po zosplatnení vychádza stále z rovnakého skutkového a právneho základu (t.j. zmluvy o pôžičke, porušenia povinnosti žalovaným plniť). Dôsledkom zosplatnenia teda nie je zánik či zmena záväzku ako takého, dlžníkovi stále ostáva povinnosť plniť v rovnakom rozsahu, následkom zosplatnenia je len zmena splatnosti záväzku a vznik práva veriteľa žiadať splnenie celého dlhu naraz. O to skôr ostáva zachovaná pohľadávka veriteľa v prípade, ak zosplatnenie nebolo platné a nárok veriteľa bolo potrebné posudzovať bez ohľadu na zosplatnenie podľa pôvodných zmluvných dojednaní. Navyše otázka posúdenia splatnosti pohľadávky a počiatku plynutia premľacej doby predstavuje otázku právnú, ktorú súd posudzuje v rámci zásady „iura novit curia“ teda „súd pozná právo“. Ak teda odvolací súd dospel k záveru, že zosplatnenie dlhu nebolo platné, preto posudzoval premľanie z pohľadu pôvodných zmluvných dojednaní, teda bez ohľadu na tvrdené zosplatnenie, nedošlo k neprípustnému prekročeniu žalobného petitu, ale len k aplikácii práva na zistený skutkový stav.

16. Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaný neopodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol.

17. Vzhľadom na odmietnutie dovolania už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o návrhu žalovaného o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

18. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.